

„— — — — Uden at forsøge paa Statistik skal det her udtales, at hvis Lægerne udtalte sig uforbeholdent, hver Gang de traf „Kønssygdom“ som Aarsag til Underlivssygdomme hos Kvinder, som Aarsag til Abort og Dødfødsler og til mangfoldige af Sygdomme, og det af de mest indgribende og ødelæggende, hos Børn, vilde der gaa en uhyggelig Fornemmelse over mangfoldige Hjem, hvor nu Lægens „Takt“, Ægtemandens Tavshed og Hustruens Ukendskab med Sagens Sammenhæng danner et dækkende Grønsvær over Hængedyndet.

Der vilde rejse sig et tusindstemmet Raab om Beskyttelse fra de unge Hustruer og Mødre, der næppe vil indrømme, at Syfilis og Gonorrhoe, indbragt af Manden i Ægteskabet, er noget, der bør taales og lides som enhver anden Sygdom.

Ukendskaben dækker Nødraabene, og en deltagende Beklagelse rammer den *Mand**) hvis Hustru ligger paa Operationsstuen, eller hvis Børn er „blinde fra Fødselen“ paa Grund af hans halvglemte Gonorrhoe.

Thi Ulykken er den, at de veneriske Sygdomme i uhyggeligt stigende Grad medbringes i Ægteskabet.

Der er ingen Tal paa de smittede Ægteskaber, men enhver Læge ved, at Tallet er stort, saa stort, at ethvert Forsøg paa at forbedre dette Forhold paa Forhaand skulde synes haabløs.

Men gør Lægerne da ikke noget i den Retning? forbyder de ikke deres kønssyge Patienter at gifte sig? forlanger de ikke, at en venerisk Patient lader sig behandle til han er smittefri? Jo — Lægen har efter Loven af 10. April Ret til at paabyde en med venerisk Sygdom smittet Patient, hvis der er særlig Grund til at befrygte Tilbagefald af den i smitsom Form, at fremstille sig for Lægen til en bestemt Tid eller at tilvejebringe en anden auctoriseret Læges Vidnesbyrd for, at intet saadant Tilbagefald er intruffet.

Men for de Patienter, de ligegyldige med deres Sundhed, og dem er der mange af, hvortil denne Lovparagraf sigter, er denne Lov virkningsløs; den Læge, der vilde anvende den Paragraf, hver Gang en af hans veneriske Klienter forlod ham for „at søge en anden Læge“ eller udeblev af Behandlingen, han vilde snart faa sin Konsultationsstue fri for de veneriske Patienter.

Men der er et Tidspunkt, hvor *Betimeligheden af en Attest* for ikke at lide af venerisk Sygdom i smitsom Form er nød-

vendig, om nogen Sinde, og *det er før Indgaaelse af Ægteskab*.

De veneriske Sygdomme har den uheldige Egenskab, at de som oftest, naar de har været til Stede hos et Individ i nogen Tid, da ikke generer denne i følelig Grad; af Indolence unddrager Patienten sig da den kedelige Behandling og tænker i sin Letsindighed ikke paa Følgerne, der ofte lader vente, man kunde sige, kun alt forlænge paa sig. Gjorde Sygdommen stadig ondt, som Tandpine f. Eks., vilde næppe nogen udskrive sig paa egen Haand.

Men det er et Faktum, der bør slaas fast, at et overordenlig stort Antal Indvider unddrager sig Behandling, naar Sygdommen blot er trængt saa nogenlunde tilbage, og den store Ulykke er den, at *kun altformange benytter denne Latensperiode til at gifte sig*.

Her trænges til en Lovparagraf.

Island har en allerede fra 28. Marts 1776 eksisterende og senere skærpet Lov, der forbyder spedalskes Ægteskab, og ingen Islænder vies uden Attest for ikke at lide af Spedalskhed.

Her til Lands tillader Loven ikke en Mand, ikke den rigeste, at gifte sig, før han har præsteret Bevis for, at han er klar af *Fattigvæsenet*, og denne Lov er selvfølgelig, og enhver bøjer sig villigt for den.

En Vielse bør ikke kunne finde Sted, før Ægteskabskandidaten kan fremlægge *Bevis for*, at han paa det Tidspunkt *ikke er kønssyg i smitsom Form*.

En saadan Lovparagraf vil være et virksomt Led i Kampen mod Udbredelse af venerisk Smitte.

Venerisk Sygdom kan selvfølgelig importeres senere hen i Ægteskabet, men det er en ubestridelig Kendsgerning, at langt den overvejende Del af de talløse smittede Ægteskaber skyldes den Omstændighed, *at Manden ikke var helbredet ved Ægteskabets Begyndelse*; det er i Regelen „de gamle Ungdomssynder“, der møder op i Form af Sygdom hos Ægtefælle og Børn.

Paa Smitte senere indført i Ægteskabet maa andre Paragrafer tage Sigte.

Kan det ikke genere en Mand, selv den rigeste, at hans Navn, før Vielse kan finde Sted, eftersøges i Fattigvæsenets Protokoller, skulde man ikke let tro, det vil genere en ikke-kønssyg Mand at skaffe sig en Attest paa sin Sundhed.

Der vil sikkert ikke stille mange kønssyge til Undersøgelse, lige saa lidt som der er mange, der søger at skaffe sig en Attest for

*) Udhævet af os.